

Ką Viešpats myli, tą pabara, kaip tėvas auklėdamas sūnų, kuriuo gėrisi / Pat 3,12/

2008 m. birželis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 4 (84)
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

jus. Elgetos vardas, kurio galbūt nė vienas iš minios nežinojo, visiems laikams įrašytas Biblijoje.

Išgirdęs, kad pro šalį eina tas Jėzus iš Nazareto, kuris, anot pasakojimų, daro didžius stebuklus, Bartimiejus pradeda „garsiai šaukti“ (Mk 10, 47). Galbūt kada nors esate girdėję šias Evangelijos pagal Morkų eilutes bažnyčioje? Ar pamenate, kaip kunigas skaitė aklojo elgetos šauksmą? Ne? Nieko nuostabaus. Nors ir kaip taisyklingai kunigas sudėliojo kirčius, nors ir kokia graži buvo jo tartis, bet jis nešaukė. Galbūt elgetos riksmą „Jėzau, pasigailėk manęs!“ ir perskaitė pakeltu balsu, tačiau nerėkė.

Neregys Bartimiejus moko melstis ir tikėti

Biblijos skaitinio komentaras

Biblijoje, jei konkrečiau – evangelijose pagal Morkų ir Luką, – yra tokia istorija apie neregį elgetą. (Evangelija pagal Morkų 10 skyr. 46 - 52 eil.; Evangelija pagal Luką 18 skyr. 35 - 43 eil.). Niekuo iš visų kitų panašių bėdžių neišsiskiriantis žmogus sėdi palei kelią, kuriuo keliauja Jėzus iš Nazareto. Sėdi ne šiaip sau ir, savaime suprantama, ne iš gero gyvenimo. Jam šis kelias – pragyvenimo šaltinis.

Jėzus kol kas keliauja ne vienas, o lydimas savo mokinių, apaštalų, ir gausios minios. Ateis metas, kai ir jis liks vienai vienas. Kai kurie iš Jėzaus palydos apie Jį galėjo būti girdėję iš kitų, dar kitus greičiausiai vedė smalsumas (šiaip ar taip, bet anuomet ne kažin kiek būdavo pramogų). Galbūt ne vieną traukė šito žmogaus iš

Nazareto mokymas. Taigi, aplink verda, kunkuliuoja gyvenimas, o prie kelio elgeta – vienišas, niekam neįdomus ir nereikalingas. Beje, o ar kada nors tokie žmonės buvo reikalingi? „Gausinga“, anot vieno iš evangelistų, minia ir „aklas elgeta Bartimiejus“. Kontrastas – didelė minia ir mažas žmogus, kurį toji minia gali nė nepastebėjusi paprasčiausiai sumindžioti. Arba pasiglemžti ir, tarytum pavasario ledonešis, nunešti pasroviui.

Minia galinga ir dažnai stichiška. O elgeta – silpnas, labai panašus į tuos, kurie prašo išmaldos mūsų gatvėse, autobusų arba traukinių stotyse, kavinėse, prie bažnyčių ... Toks pat skurdžius, tik dar ir aklas. Minios ir elgetos paveiksle galime pastebėti dar ryškesnį kontrastą – minia beveidė ir bevardė, tuo tarpu aklo elgetos vardas Evangelijoje pagal Morkų paminėtas: Bartimie-

Kunigas – ne elgeta ir ne aklas. O Bartimiejus šaukia. Tai jo malda, nors pats jis to ir nesuvokia. Ne iš maldaknygės, ne kunigo užduota, ne išmokta atmintinai, bet iš širdies. Bartimiejus moko melstis. Ne „sukalbėti poterius“, bet melstis. Poteriai ir malda – ne tas pats. Dar daugiau, elgeta moko tikėti. Ar būtų šaukęsis pagalbos, jei nebūtų tikėjęsis, kad bus išgirstas? Tikėjimas – ne tas pats, kas mechaniskas „Tikiu Dievą Tėvą“ recitavimas bažnyčioje.

Įdomi aplinkinių žmonių reakcija. „Daugelis jį draudė, kad nutiltų“, – pastebi evangelistas Morkus (Mk 10, 48). Jie tikriausiai manė, kad Jėzus turi kur kas svarbesnių reikalų ir, be abejo, gerokai svarbesnių žmonių... Greičiausiai tai ir paaiškina, kodėl jie bandė jį nutildyti: „Nerėk, netrukdyk, nedrumस्क nei mums, nei Jėzui ramybės...“

Priešsinodinės sesijos sprendimai

Gegužės 24 d. Biržuose į priešsinodinę sesiją buvo susirinkę Konsistorijos nariai pasauliečiai ir dvasininkai, Sinodo kuratoriai bei delegatai iš Biržų, Vilniaus, Kėdainių, Panevėžio ir kt. parapijų.

Posėdyje buvo susipažinta su Sinodo darbotvarkei siūlomais klausimais. Į darbotvarkę įtraukti šie klausimai: Konsistorijos 1968 metų sprendimo apie kun. Povilui Jašinskui pavestas eiti Bažnyčios superintendente pareigas patvirtinimas; dėl Sinodo komisijos sudarymo kuratorių institucijos klausimams spręsti; dėl parapijų nuostatų bei Senjorato regulos papildymų teisiniams santykiams su valstybinėmis institucijomis patikslinti; misijų – dvasininkų ordinacijų bei siuntimo tarnystei klausimai. Šiuo metu tarnaujantys diakonai Sigita Švamberienė ir Raimondas Stankevičius bei po studijų iš Vokietijos grįžęs Tomas Sakas yra kandidatai ordinacijai į Dievo Žodžio tarnus – kunigus. Į Sinodo darbotvarkę taip pat įtraukti ūkiniai klausimai dėl nekilnojamo turto ilgalaikės panaudos ar nuomos suteikimo; nacionalizuoto bažnytinio turto inventoriaus; spausdinamos knygos, skirtos Sinodo 450 metų jubiliejui,

pristatymas Biržuose; delegatų į Pasaulio reformuotų Bažnyčių aljanso eilinių suvažiavimą 2010 metais Grand Rapids mieste, JAV, rinkimai. Konsistorijos prezidentė, kuratorė dr. Renata Bareikienė informavo apie jos dalyvavimą Varšuvoje, ruošiantis trijų: Vokietijos (Lippės žemės), Lenkijos ir Lietuvos reformatų Bažnyčių konsultacijoms, kurios įvyks 2009 m. Vokietijoje. Šios konsultacijos skirtos Jono Kalvino 500 gimimo metinėms paminėti. Pamokslininkai yra kviečiami atkreipti dėmesį į vieno žymiausių teologų palikimą ir pamokslauti ir šiai dienai aktualiomis Reformacijos temomis, panaudojant to meto Šv. Rašto nuorodas bei Jono Kalvino komentarus. Gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas painformavo Konsistoriją apie jo oficialų vizitą Vengrijos reformatų Bažnyčioje, Debrecene. Viešnagės metu jis susitiko su aukštais Vengrijos Bažnyčios vadovais, lankėsi Bažnyčiai

priklausomose reformatų švietimo įstaigose: mokyklose, gimnazijose bei akademijose, pamokslavo Debreceno Didžiojoje bažnyčioje. Debreceno distrikto reformatai surinko auką Lietuvos evangelikų reformatų krikščioniškai misijai paremti. Šią auką Konsistorija nutarė paskirti keliems tikslams, kurių didžiausia dalis būtų skirta naujo giesmyno paruošimui ir leidybai, Antrosios Helvetinės konfesijos vertimui į lietuvių kalbą ir partnerystės ryšiams tarp Vengrijos reformatų Bažnyčios Debreceno distrikto bei Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios auginimo. Kun. Rimas Mikalauskas atkreipė dėmesį į vengrų reformatų dideles simpatijas Lietuvai, jų dėmesį reformatams Lietuvoje, taip pat apie galimas bendradarbiavimo sritis: mainus šeimų stovyklose, bendras poilsio ir studijų galimybes, vengrų reformatų savanorių atvykimą dvasinei tarnystei į Lietuvą ir kt. Gen. superintendantas informavo Konsistoriją apie vykstančius teisinius procesus. Pateikta informacija apie bažnytinį Dvasininkų pensijų fondą ir jo veiklos ataskaita už praėjusius metus.

InfoRef.lt

◀ atkelta iš 1 p.

Tačiau Bartimiejus ne tik nenutyla, bet ima dar garsiau šaukti. Jėzus jam svarbesnis už „viešąją nuomonę“, smerkiančią tokią „netinkamą“ elgesį. Kažkas yra pasakęs: „Kai nėra jokios vilties, kai, regis, niekas tau padėti nebegali, kai supranti, jog esi bejėgis, o po tavimi – praraja, tada gimsta tikra malda ir tikra viltis“.

Beje, įdomi detalė: Evangelijoje pagal Luką minima, kad neregį elgetą bandė nutildyti „ėję priešakyje“, trumpai tariant „avangardas“. Paradoksas, bet ši istorija – ne išimtis. Ne tik Biblijoje, bet ir gyvenime. Deja, panašių istorijų, kuomet kelią prie Jėzaus bandė užtvirti krikščionimis ir net bažnyčios avangardu save laikantys žmonės, apstu. O kas liūdniausia

– jos kartojasi.

Jėzus sustoja. Jis pastebi tą, kuris daugeliui turbūt jau seniai buvo pabodęs, kuris didelės minios akyse buvo tiesiog „niekas“. „Pašaukite jį!“ (Mk 10, 49), – liepia Jėzus, atkreipdamas į Bartimiejų žmonių dėmesį. Keista, bet tie, kurie ką tik bandė nutildyti neregį, netrukus ima jį guosti: „Nenusimink. Kelkis, Jis tave šaukia“ (Mk 10, 49). Nejaugi prieštarausi, kai pats Jėzus kviečia? Nieko nuostabaus, kad „avangardas“, ką tik mėginęs elgetą „pastatyti į vietą“, po akimirkos lygiai taip pat uoliai demonstruoja savo palankumą. Taip reikia.

Toliau veiksmė dalyvauja tik du asmenys, Jėzus ir Bartimiejus. Bevardės minios, stropiai saugojusios Mokytoją nuo etiketo nesilaikančio

aklo elgetos, nebelieka. „Ko nori, kad tau padaryčiau?“, – klausia Jėzus. „Kad praregėčiau!“, – dar kartą sušunka Bartimiejus (Mk 10, 51). Dar vienas paradoksas: elgeta, dar prieš kelias akimirkas svajojęs apie maistą, pastogę, naujesnį drabužį, visa tai pamiršęs, maldauja tik vieno – praregėti. Jis nori matyti žvaigždėtą vasaros dangų, gėlių žiedais nusagstytą pievą, vaivorykštės juostą, tolumoje stūksančius kalnus, rasos lašą ant gležno žolės stiebo, šalia stovinčius žmones... Tik tiek?! O vis dėlto jam tai buvo svarbiau už viską.

Liuteronų kun. Arvydas
Malinauskas
Perspausdinta iš www.bernardinai.lt

„Giesmių šventė 2008“ Rusnės saloje

Giedokite, dangūs! Džiūgauk, žeme! Kalnai, linksmi giedokite! /lz. 49,13/

Ankstų 2008 m. birželio 7-osios rytą Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“, choro draugai, jaunimas patraukė į vakarus, į daugeliui tik TV ekrane matytą Rusnės salą, į „Giesmių šventę 2008“.

Prie seniausios Lietuvoje išlikusios liuteroniškos bažnyčios, kuriai kertinį akmenį padėjo dar kryžiuočiai 1419 metais, jau laukė šventės organizatoriai – LEBMS (Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandrauga) atstovai ir dabartinis Rusnės ev. liuteronų parapijos klebonas kun. Jonas Liorančas, kurio iniciatyva ir pasiūlymu šiemet šventė vyko čia, prieš 199 metus paskutinį kartą perstatytoje masyvioje raudonų plytų bažnyčioje.

Šioje XVIII evangeliškų parapijų giesmininkų šventėje dalyvavo 9 chorai iš Vilniaus, Marijampolės, Klaipėdos, Šilutės, Tauragės ir Žemaičių Naumiesčio, ansambliai iš Šilutės ir Žemaičių Naumiesčio, pučiamųjų orkestrai iš Klaipėdos ir Plikių Dovilų, solistai Vytautas Bytautas iš Klaipėdos bei Ieva ir Martynas Paliokai iš Kauno.

Kol chorai repetavo, gausiai į šventę atvykę vilniečiai susipažino su Rusnės salos istorija, svarbiausiomis lankytinomis vietomis. Rusnės miestelis yra išsikūręs didžiausioje Lietuvos saloje, Nemuno deltoje. Pavadinimas kildinamas nuo vienos Nemuno atšakos – Rusnės – vardo. Ji skyla į Atmatą ir Skirvytę, apglėbiančias salą. Kitapus Skirvytės – jau Rusijos Federacijos Kaliningrado sritis. Salos plotas – 45,2 kv. km, gyvena apie 2,1 tūkst. gyventojų, iš kurių etninių rusniečių mažuma. Be Rusnės miestelio saloje yra Uostadvario, Vorusnės, Šyskrantės kaimai bei etnografinis Skirvytėlės kaimas.

Rusnės apylinkėmis galima grožėtis iš Regioninio parko pastangomis pastatytų medinių apžvalgos bokštelių. Iš Uostadvario apžvalgos bokšteliu atsiveria ne tik plačios apylinkės, bet ir Kuršių marios. Vilniečiai, keliaudami po salą pėsčiomis, užsuko į Rusnės etnografinę sodybą – muziejų, kurio eksponatai supažindina lankytojus su XIX–XX a. pr. vietos gyventojų

buitimi, aplinkos apsauga ir jos problemomis, pasisupo ant per Pakalnės upę permesto kabančio pėsčiųjų tilto, rusniečių praminto „beždžionių tiltu“.

Rusnės saloje yra išlikusios senųjų vietinių gyventojų kapinaitės, deja, dabar gerokai apleistos. Pačios pirmosios kapinės buvo greta bažnyčios. Jų vietą dabar žymi XX a. pradžioje pasodinti medžiai. Pirmoji rašytinė žinia apie Rusnės bažnyčią žinoma iš 1544 m. Prūsijos kunigaikščio Albrechto rašto apie pamaldas lietuvių ir vokiečių kalbomis. Po Melno taikos vokiečių ordinui priklausė Rusnės apylinkės. Vėjarodė ant bažnyčios bokšto liudija jos statybos pirmuosius metus – 1419-uosius. Iki 1541 m. bažnyčia priklausė katalikų parapijai, vėliau, išsigalėjus Reformacijai, visi gyventojai išpažino Liutero mokymą. 1583 m. prie bažnyčios veikė parapijinė mokykla, viena iš pirmųjų Klaipėdos krašte. Bažnyčią, pastatytą XVIII a., niokojo 3 gaisrai (1739, 1774, 1789 m.). Naujoji bažnyčia,

nukelta į 4 p. ▶

Rusnės liuteronų bažnyčia

sumūryta iš plytų, buvo pašventinta 1809 m.

Kaip visada Giesmių šventė prasidėjo, skambant pučiamųjų orkestrų muzikai, iškilminga chorų eisena nuo Rusnės specialiosios mokyklos į bažnyčią.

Bažnyčios suolus ir balkonus užpildžius dainininkams, jų gerbėjams iš sostinės ir kitų miestų bei Rusnės parapijiečiams, buvo sugiedota visuotinė giesmė – F.Šuberto „Šventas, šventas, šventas“. Šventei skirtą homiliją perskaitė bei sveikinimo žodžius tarė Lietuvos ev. liuteronų Bažnyčios vyskupas Min-

daugas Sabutis, taip pat Rusnės ev. liuteronų parapijos kun. Jonas Liorančas, Lietuvos ev. reformatų Bažnyčiai atstovavęs diak. Raimondas Stankevičius, LEBMS atstovas, ilgametis Giesmių švenčių vyr. dirigentas, garbės narys Bronislovas Skirsgilas, Rusnės miestelio seniūnas Voitech Deniuš.

Giesmių šventėje skambėjo Klaipėdos ev. liuteronų parapijos pučiamųjų instrumentų orkestro (vadovė Irena Tumelionytė), Klaipėdos vokiečių bendrijos choro (vad. Aistė Strakšienė), Plikių Dovilų liuteronų parapijų pučia-

mųjų instrumentų orkestro (vad. kun. Liudvikas Fetingis) atliekami kūriniai.

Atskirų chorų pasirodymus pradėjo Vilniaus ev. liuteronų bažnyčios choras (susirgus Astai Saldukienei, šiam chorui dirigavo reformatų „Giesmės“ choro vadovė Janina Pamarnackienė), baigė – LEBMS kamerinis jaunimo choras „Cantate Domino“ (vad. Laura Matuzaitė), puikiai tarp chorų pasirodymų įsiterpė konservatorijos studentas Vytautas Bytautas, atlikdamas solo F.Hendelio „Dignare“ ir G.Džiordani „Caro mio ben“, bei Ievos ir Martyno Paliokų duetas, sugiedojęs J.Haidno „Girkite Viešpatį“ ir daugelio pamėgtą C.Bobergo „Valdove didis“. Jungtinis choras atliko Alberto Bekerio (ž. Martyno Liuterio, aranž. B.Skirsgilas, į liet. k. vertė L.Matuzaitė) kūrinį dviems mišriems chorams, orkestrui ir vargonams „Kito pamato nei vienas padėt negali“.

Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas choro vadovės ir dirigentės Janinos Pamarnackienės, atskirų chorų pasirodymo programoje sugiedojo tris giesmes: choro pirmojo vadovo Edmundo Meškausko „Nunc dimittis“ („Dabar galiu, Valdove“), nežinomo autoriaus senovinę prūsų giesmę „Padėkos giesmė“ ir visus išjudinusią, nuotaikingą „I am gonna ride“ („Aš pasiruošęs vykti į Dievo karalystę“) – afroamerikiečių tradicinį gospelą, aranž. Cyndee Peters.

Šventės dalyvių ir svečių širdis sujungė bendra malda „Tėve mūsų“, senovinė airių giesmė „Palaimos palinkėjimas“, tradicinė „Taigi imk mano ranką“. Šventę vedė žavingoji LEBMS pirmininkė Laura Matuzaitė ir jos padėjėja Laura Šakurskytė Žilinskienė.

Chorų vadovai, solistai ir šventės rėmėjai buvo apdovanoti padėkos raštais, suvenyrais ir gėlėmis, o dainininkai džiaugėsi pasimatę su senais mielais bičiuliais, tikėjimo broliais ir seserimis.

Rusnės sala

Rasa Mikalajūnienė,
Dalija Gudliauskienė,
choras „Giesmė“

Vilniaus reformatų projektai

Lietuvos ev. reformatų jaunimo draugija „Radvila“ dalyvavo Švietimo ir mokslo ministerijos remiamoje „Pilietinio ir tautinio ugdymo projektų rėmimo 2008 metais programoje“ ir šiais metais ėmėsi vykdyti projektą „Ar galėtume užtikrinti ateitį, jei neturėtume praeities“.

Projekto tikslas - stiprinti ir puoselėti Lietuvos Reformacijos idealų atmintį. Taip pat šiuo projektu siekiama: aktyviai prisidėti diegiant ir įtvirtinant demokratines teises, teikti visuomenei objektyvią informaciją, susijusią su Lietuvos protestantiškos pasaulėžiūros tradicijomis, akcentuoti etninio paveldo puoselėjimą.

Detaliai aptarti projekto vykdymą iniciatyvinė grupė buvo susirinkusi gegužės 13 d. mūsų parapijiečių Rimgaudo ir Jūratės Kiliulių neseniai atidarytame grilio restorane „Riviera“, įkurtame prie modernaus, jaukaus viešbučio „Vila Valakampiai“ šalia Valakampių paplūdimio.

diak. R. Stankevičius, LERJD
„Radvila“ pirmininkė
V. Statauskaitė, projekto iniciatorė
D. Juršienė, koordinatorė
A. Kvedaraitė

Žaviame gamtos prieglobstyje gimė daug racionalių idėjų, o ir šeiminingai pažadėjo visokeriopą pagalbą organizuojant konferencijas, svečių priėmimus.

Šio projekto lėšomis birželio 7 d. vilniečiai važiavo į Rusnę, į Giesmių šventę. Kelionė į Žemaitiją liepos 12 d., į kurią kviečiami iš visos Lietuvos protestantiškos pasaulėžiūros krikščionys, taip pat dalinai finansuojama iš minėto projekto lėšų. Dar numatoma daug svarbių renginių, susitikimų, pamokų bei paskaitų: jaunimo, vaikų mokymas senųjų giesmių „Giedu giesmelę su močiute“ Biržų raj. Šimpeliškių kaimo sodyboje ant Apaščios kranto; sekmadieninės mokyklos įkūrėjos, mokytojos Aleksandros Balčiauskienės knygos „Tavo žodis yra tiesa“ motyvais pokalbių ciklas tema „Neškime daugiau džiaugsmo savo tėveliams“; istorijos pamoka jaunimui 2008 m. liepos 31-osios naktį Medininkuose; mažoji konferencija Biržuose tema „Evangelikai reformatai Biržų krašte 1918-1940 metais. Lokalinės konfesinės bendruomenės“; ir tai dar toli gražu ne visos programoje numatytos priemonės. Laukiame visų bendruomenių plataus susidomėjimo ir aktyvaus dalyvavimo. Kviečiame visų parapijų dainingas močiutes burti vaikus, jaunimą ir dalyvauti zoniniuose „Giedu giesmelę su močiute“ renginiuose. Geriausieji, daugiausia išmokę bus pakviesti rudenį į Šimpeliškes, kur jų triūsą vertins draugai, parapijų ir bažnyčių vadovai.

„V.r.ž.“inf.

Lietuvos Evangeliškos Bažnytinės Muzikos Sandraugos PADĖKA

Lietuvos Evangeliškos Bažnytinės Muzikos Sandraugos (LEBMS) valdybos pirmininkė, buvusi biržietė, Laura Matuzaitė dėkoja parapijoms, kurios atsiliepė į Sandraugos kvietimą Cantate sekmadienį (balandžio 20 d.) rinkti tikslines aukas LEBMS veiklai paremti. Laiške parapijoms, kurios parėmė Sandraugą, Laura rašo: „Jūsų parapijų parama rodo mums, kad nenuilstantis muzikų darbas jūsų parapijose yra pastebimas, reikalingas ir skatinamas, pagaliau, remiamas ne tik užsienio, bet ir mūsų parapijų. Šios aukos bus paskirstytos vaikų ir jaunimo chorų švenčių „Giesmių giesmelė“, suaugusiųjų chorų švenčių „Giesmių šventė“, Vilkyškių ev. liuteronų bažnyčios vargonų statymo darbams, vasaros giedojimo ir vargonavimo seminaro išlaidoms padengti.“

Už aukas LEBMS

Laura Matuzaitė dėkoja:

Biržų ev. reformatų parapijai,
paaukojusiai 223,61 Lt
Jurbarko ev. liuteronų parapijai,
paaukojusiai 200,00 Lt
Katyčių ev. liuteronų parapijai,
paaukojusiai 50,00 Lt
Klaipėdos ev. liuteronų parapijai,
paaukojusiai 312,00Lt
Natkiškių ev. liuteronų parapijai,
paaukojusiai 10,00 Lt
Vanagų ev. liuteronų parapijai,
paaukojusiai 104,00Lt
Vilniaus ev. reformatų parapijai,
paaukojusiai 130,00Lt

Piligriminės kelionės į Taizė

Lietuvos didžiųjų miestų parapijos keletą kartų per metus organizuoja keliones į Prancūziją, į Taizė pas brolius vienuolius.

Mažas Taizė kaimelis įsikūręs Burgundijos kalnuose, Pietryčių Prancūzijoje garsėja ne tik vaizdingomis apylinkėmis ir išpūdingu peizažu – daugeliui Taizė pirmiausia asocijuojasi su viena garsiausių piligrimystės vietų Europoje. Kasmet ten įsikūręs vienuolynas sutraukia tūkstančius žmonių iš viso pasaulio. Mažamečiai vaikai, aktyvus jaunimas ir žilagalviai seneliai: visi, nepaisant jų amžiaus, socialinio statuso ir gyvenimiškos patirties Taizė ieško bendraminčių ir ramybės. Šios piligriminės kelionės ypač populiarios tarp jaunimo ir moksleivių.

Taizė bendruomenę įkūrė brolis Roger (Rožė) Šulcas.

1940 metais 25-erių metų jaunuolis palikęs gimtąją Šveicariją atvyko į savo motinos gimtinę Prancūziją. Jis apsistojo mažame Taizė kaimelyje, kuris Antrojo pasaulinio karo metu atsidūrė prie pat demarkacijos linijos, skyrusios Prancūziją į dvi dalis. Akis į akį susidūręs su nuo karo bėgančiais žmonėmis, jautrios sielos vaikinai suprato privalus jiems pagelbėti, tad netrukus tarp prieglobsčio ieškančių žmonių jo namų adresas

pradėjo skliti iš lūpų į lūpas.

Pabėgėlių būta tiek daug, kad netrukus Roger pradėjo ieškoti naujo – didesnio namo. Pasiėmęs paskolą jis nusipirko seną namą su keliais ūkiniais pastatais, į pagalbą pasikvietė seserį ir pradėjo iki šiol Taizė gyvuojančią piligrimišką prieglobsčio veiklą. Taizė broliai gyvena itin kukliai. Jie nepriima jokių aukų ar dovanų, netgi paveldėję savo giminaičių turtą – atiduoda jį skurdžiams.

Iš pradžių į Taizė organizuojamus susitikimus rinkdavosi XVII amžiuje statytoje mažoje romaninio stiliaus bažnytelėje. Vėliau buvo pastatyta jau kiek didesnė, bet kukli bažnyčia. Kadangi atvykstančiųjų vis daugėjo – jos sienose net buvo išmuštos skylės, kad pamaldų galėtų klausytis ir lauke esantys žmonės. Ilgainiui bažnyčia ne kartą buvo perstatyta ir pritaikyta vis didėjančiam jaunimo srautui.

Šiandien Taizė vienuolyno bendruomenę sudaro daugiau nei šimtas vienuolių iš daugiau nei 25 valstybių. Kasmet juos aplanko dešimtys tūkstančių jaunuolių iš viso pasaulio.

2005 metais Taizė sukrėtė tragedija – psichiškai nesveika moteris su peiliu užpuolė devyniasdešimtmetį brolių Roger per vakarines pamaldas maždaug 2,5 tūkstančių žmonių akivaizdoje. Nuo sužalojimų vienuolis netrukus mirė.

Šiuo metu Taizė bendruomenei vadovauja vokiečių katalikas brolis Aloisas.

2009 metų gegužės 1-3 dienomis, projekto „Vilnius – Europos kultūros sostinė“ proga, įvyks Taizė bendruomenės organizuojamas regioninis jaunimo susitikimas Vilniuje.

Parengta pagal inf. www.alfa.lt

Sergej Riachovskij

Pokrikščionybė, arba Ar praras druska sūrumą?

Naujiena apie tai, kad Danijos liuteronai siūlo (ar ketina) atsisakyti kai kurių tradicinės krikščionybės koncepcijų, deja, jau neatrodo kažkas ypatingo. Iš tikrųjų, kai žmonės, laikantys save krikščionimis, rimtai svarsto ne tik vienos lyties asmenų santuokos galimybę, bet ir homoseksualistų įšventinimą, ar verta stebėtis siūlymu peržiūrėti Biblijos požiūrį į žmogaus likimą amžinybėje? Visa tai – vienos grandinės dalelė, net jei tos koncepcijos autoriai tarpusavyje nebendravo.

Mes esame gilios krikščionybės krizės liudininkai. Ši krizė ištiko ne tik pavienes konfesijas. Jos požymių pastebima visose krikščioniškose Bažnyčiose, nors jie pasireiškia skirtingai. Kadangi ta krizė susijusi ne su atskiros šalies ar konfesijos situacija, o su tais procesais, kurie vyksta pasaulyje. Su tais pokyčiais, kurie vyksta žmonių gyvenime, jų sąmonėje ir pasaulėžiūroje. Galima kiek nori keikti postmodernizmo filosofiją dėl absoliučių vertybių atsisakymo, galima (ir reikia) nesutikti su tuo, kad blogis vadinamas gėriu, o gėris - blogiu, galima teisingai nurodyti tuos padarinius, kurių sukelia moralinių orientyrų praradimas. Bet negalima užmerkti akių į tai, kad ši filosofija tapo daugumos mūsų amžininkų gyvenimo pagrindu. Net jei jie apie tai ir nenutuokia.

Tokiomis sąlygomis Bažnyčiai iškyla labai sunkus pasirinkimas. Siekis išsaugoti krikščionišką pasaulėžiūrą, pagrįstą absoliučiomis vertybėmis, dažnai krikščionybę išstumia į gyvenimo pašalį. Ir net ne dėl to, kad žmonės nesutinka su tuo, ką mes jiems siūlome. Jie dažnai mūsų paprasčiausiai negirdi. Mes kalbame svetimą jiems kalba, operuojame jiems svetimomis sąvokomis, ir žmonės mūsų nesupranta.

Kitas būdas – bandyti tapti šiuolaikiškiems, suprantamiems – pavojingas dėl to, kad gali būti prarasta pati krikščionybės esmė. Mano nuomone, tai dabar ir vyksta daugelyje Europos (ir ne tik) denominacijų. Kristus mirė, kad išgelbėtų žmoniją iš nuodėmės, kad padėtų mums pasveikti nuo tos mirtinos ligos. Kai vietoj to siūloma liga laikyti normalia būseną, kai

Biblijos moralė aukojama vardan postmodernaus „tolerantiškumo“ arba kai imama revizuoti krikščionybės mokymo šerdis – amžinojo išganyto klausimas, – tai jau ne krikščionybė.

Atrodo, alternatyvos nėra. Arba mes tampame marginalais, nesugebančiais paveikti šio pasaulio ir pertvarkyti jį, remdamiesi Šventosios Dvasios jėga, kartu pavesdami visą Dievo kūriniją „šio pasaulio kunigaikščiui“. Arba mes ištirpsta šiam pasaulyje ir niekuo nesiskiriame nuo jo. Tačiau kartu tvirtiname, kad pasaulis, toks, koks jis yra dabar, ir yra „Dievo karalystė“. Ir tas, ir kitas būdas, nors ir labai skirtingi, sukels vienodų padarinių. Mes tampame „druska, praradusia sūrumą“. Galbūt teisūs tie, kurie mano, jog reikia kalbėti apie mūsų laikus ne tik kaip postmodernizmo, postindustrializmo epochą ir pan., bet ir kaip apie postkrikščionybės epochą?

Mes susidūrėme su labai sudėtingu iššūkiu. Tačiau krikščionybės istorijos studijos rodo, kad mes ne pirmieji, kuriems iškyla panašių grėsmių. Ne pirmą kartą istorijoje tradicinės krikščionybės mokymas kieno nors akyse staiga pasirodo „melagingas, nuobodus ir nešiuolaikiškas“. Per beveik keturis šimtus metų (nuo II iki V amžiaus) dar visai jauna Bažnyčia apgynė savo Tiesą kovoje su gnosticizmu, galima sakyti, visai patraukliu mokymu. Beje, turinčiu nemažai bendro ir su šiuolaikiniu postmodernizmu. Klausimai, kurie kilo tais laikais, taip pat buvo grėsmingi pačiai krikščionybės esmei, nes buvo susiję su Išganytojo asmenybe. Šioje kovoje Bažnyčia sustiprėjo ir tapo ta jėga, kuri pertvarkė ne tik

Romos imperiją, bet ir visas „barbariškas“ tautas, kurios tą imperiją užkariavo. Krikščioniškų Europos šaknų reikia ieškoti būtent tame laikotarpyje!

Dar pavyzdys. XVI amžiuje protestantų Reformacija daugeliu atveju buvo atsakas į tą iššūkį, kurį Bažnyčiai iškėlė Atgimimo epochos pasaulietinis humanizmas: kas yra visko matas – žmogus ar Dievas? Reformacija davė vertingą atsakymą į šį iššūkį, ir šis atsakymas tapo tos Europos (ir Amerikos), kurią žinome dabar, pagrindu. Tiksliau, kokia ji buvo iki šių laikų. Ir tie kartūs vaisiai, kurie tapo dėsningu rezultatu atsisakant europiečiams savo pagrindo, dar labiau atskleidžia to teiginio tikrumą. Pavyzdžių sąrašą galima tęsti, kadangi Bažnyčiai teko spręsti ir vergovės problemą, ir žmogaus gyvenimo šventumo klausimus, ir daugelį kitų. Kiekvieną kartą atrodė, kad atsakymo nėra. Kiekvieną kartą Bažnyčia tą atsakymą rasdavo. Kiekvieną kartą Bažnyčiai teko keistis. Bet niekada jai nereikėjo atsisakyti pagrindinių krikščionybės principų. Žinoma, buvo tokių, kurie siūlė paaukoti tai, kas svarbiausia. Bet tokie siūlymai pademonstravo savo negyvybingumą. O Bažnyčia, Tiesos tvirtovė, šiame pasaulyje lieka liudytoja To, Kuris ją sukūrė ir Kuris pasakė, kad „pragaro vartai jos nenugalės“.

Esu įsitikinęs, kad taip bus ir ši kartą. Mes susidūrėme su labai sunkiais klausimais. Kartais neturime parengto atsakymo, maža to, tą atsakymą ne taip lengva rasti. Bet tai – ne priežastis atsisakyti to pagrindo, kuriuo remiasi krikščionybė, to kelio, kurį nuėjo Bažnyčia per du tūstančius metų, tų vaisių,

kuriuos ji davė pasauliui. Tai – ne priešastis atsisakyti To, kuris mirė už mus, Kuris mums suteikė viltį, džiaugsmą ir jėgą. Tokia pozicija nepadės mums būti Jo liudytojais ir daryti įtaką šiam pasauliui, pertvarkant jį pagal Kristų. „Druska, praradusi sūrumą“, jau niekam netinkama. Ją „išmeta lauk su trypti žmonėms“, tai kai kur jau ir vyksta. Mes neturime pamiršti ir to, kad atsakymo neturi ir mūsų oponentai. „Sprendimai“, kuriuos jie siūlo, netenkina jų pačių. Istorija mus moko, jog žmogus laikui bėgant įsitikina, kad jo „atsakymai“ neduoda to, ko jis ieško. Neduoda nei taikos, nei džiaugsmo, nei gyvenimo pagrindo. Ir žmonės iš Bažnyčios laukia, kad ji kalbėtų ne tai, ką kalba visi. Žmonės iš mūsų laukia atsakymų, kurių žmogaus protas nežino. Jie iš mūsų laukia Dievo išminties. Ir Dievas pasirengęs ją atskleisti tiems, kurie Jam ištikimi ir atjaučia šį pasaulį.

Pasaulis, kuriame gyvename, nuolat mums meta vis naujų iššūkių. Mes neturime jų bijoti, neturime nuo jų slėptis, negalime jų ignoruoti. Mes pašaukti duoti į juos atsakymą. Kadangi būtent tie iššūkiai – mums suteikta galimybė skelbti šiuolaikiniams žmonėms amžiną Jėzaus Kristaus Evangeliją. Man gaila brolių, kurie taip lengvai atsisako savo šanso. Norisi tikėti, kad jie ieško kelio į žmonių širdis. Deja, ieško ne ten. Bažnyčia turi būti šiuolaikiška. Bet tas šiuolaikiškumas nereiškia, kad reikia atsisakyti krikščionybės esmės. Bažnyčios šiuolaikiškumo esmė ta, kad ji turi reaguoti į aktualias pasaulio problemas, spręsti jas iš krikščioniškos pasaulėžiūros pozicijų ir duoti žmonėms atsakymų suprantama jiems kalba. Taip pat eiti ten, kur žmonės kenčia ir padėti jiems. Aš įsitikinęs, kad šitam kely mes niekada nepavirsim į „druską, praradusią sūrumą“. Netapsim „postkrikščionimis“.

Pagal www.religare.ru
parengė M.B.
Bernardinai.lt

Vilniaus ev. liuteronų parapijoje – antras kunigas

2008 m. gegužės 31-oji Vilniaus evangelikų liuteronų parapijai tapo istorine data – kunigu čia ordinuotas ir antruoju Vilniaus parapijos dvasininku įvestas Ričardas Dokšas. Ordinacijai vadovavo Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios vyskupas Mindaugas Sabutis, asistuojant kun.dr. Dariui Petkūnui ir kun. Jonui Liorančiui. Šventėje dalyvavo dešimt evangelikų liuteronų dvasininkų, tarnaujančių skirtingose Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios parapijose, naująjį liuteronų kunigą pasveikino ir evangelikų reformatų bei Romos katalikų Bažnyčių dvasininkai.

Kunigo ordinacija savo istoriją nuo 1555 m. skaičiuojančios Vilniaus ev. liuteronų parapijos bažnyčioje švęsta pirmą kartą ne vien nuo parapijos atkūrimo (1988 metais), bet ir per pastaruosius pusantro šimto metų. Nuo 1998 m. gruodžio Vilniaus ev. liuteronų parapijos kunigu tarnaujantis Mindaugas Sabutis, 2004 m. tapęs LELB vyskupu, buvo ordinuotas Jurbarke. Kitur buvo ordinuoti ir kiti pastaruoju metu Vilniaus ev. liuteronų parapijoje tarnavę kunigai.

Ričardą Dokšą antruoju parapijos dvasininku Vilniaus ev. liuteronų parapijos visuotinis susirinkimas pašaukė š.m. kovo 9 d. Savo tarnystę Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčioje R.Dokšas (g.1967 03 10 Klaipėdoje) pradėjo prieš trejus metus – 2006 m. kovo 12 d. jis buvo įvestas diakonu Priekulės ev. liuteronų bažnyčioje. Iki pašaukiamas į Vilnių, diak. R.Dokšas tarnavo kun.dr. Dariaus Petkūno administruojamose Kretingos, Priekulės ir Palangos parapijose, esant reikalui talkindavo kitur, ne kartą laikė pamaldas ir Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje.

Naujasis liuteronų kunigas yra vedęs, žmona Inga – farmacininkė, sūnus Ervinas ir duktė Berta – moksleiviai. 1995 m. Ričardas Dokšas baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą, 2007 m. Klaipėdos universiteto Evangeliosios teologijos katedroje apsigynė bakalauro darbą „Popiežijos ir reformatų politinė mintis“ (vadovas kun.dr. Darius Petkūnas).

Kęstutis Pulokas

Kunigą Ričardą Dokšą sveikina bendramokslis Vilniaus reformatų parapijos dvasininkas Raimondas Stankevičius ir parapijos pirmininkės pav. Donata Indriūnaitė. Kęstučio Puloko nuotr.

Gausėja Švobiškio evangelikų reformatų bendruomenė

Per Motinos dieną, gegužės 4-ąją, Švobiškio ev. reformatų bažnyčioje vyko šventinės Konfirmacijos pamaldos. Tai buvo vienas didžiausių ir svarbiausių šios parapijos renginių šiais metais.

Į bažnyčią rinkosi reformatai ne tik iš Švobiškio, Nereikonų bei kitų aplinkinių kaimų, bet ir čia savo giminės šaknis turintys, dabar Vilniuje, Panevėžyje ar kituose Lietuvos miestuose gyvenantys buvę parapijiečiai. Pilnutėlėje Švobiškio bažnyčioje pamaldas su Komunija laikė parapiją administruojantis kunigas gen.superint. Rimas Mikalauskas. Per pamokslą skambėjo jaudinantys dvasininko žodžiai Motinai, kurios triūsas dažnai būna nepastebimas, tačiau jokiais pinigais neįvertinamas, taip pat buvo pagerbtas mirusių parapijiečių atminimas.

Šventinių pamaldų kulminacija tapo Konfirmacija ir Komunija. Savo krikščionišką tikėjimą ev. reformatų išpažinime po septynerių metų pertraukos šioje bažnyčioje patvirtino 11 parapijiečių. Evangelikų reformatų gretas papildžiusius

naujus narius kun. R.Mikalauskas kvietė būti apaštalais, skelbiančiais šį mokymą ir tikėjimą. Komunijoje dalyvavo net 33 šios religinės bendruomenės nariai. Kun. R.Mikalauskas žurnalistams paaikškino, kad Komuniją dviem pavidalais - vynu ir duona - priima subrendę asmenys, jau patvirtinę savo tikėjimą konfirmacija. Privalomas evangelikų reformatų pasiruošimas prieš Komuniją - asmeninis nuodėmių išpažinimas prieš Dievą. Pasak

kun. R.Mikalausko, Švobiškio ev. reformatų parapijai priklauso apie šimtą žmonių. Visoje Lietuvoje yra aštuonių ev. reformatų parapijų: Vilniaus, Klaipėdos, Šiaulių, Panevėžio, Biržų, Kėdainių, Nemunėlio Radviliškio ir Švobiškio. Netrukus pradės veikti bendruomenė Kaune.

Po pamaldų parapijos valdybos pirmininkas, stačkūnietis Pranas Rauptys buvo išrinktas delegatu į kasmetinį eilinių Sinodą - aukščiausią ev. reformatų savivaldos instituciją, o nereikonietis Algirdas Rapkevičius - kandidatu 2008–2009 metų Sinodo kadencijai. Eiliniai Sinodų suvažiavimai vyksta Biržuose per Jonines. Kitos pamaldos Švobiškio ev. reformatų bažnyčioje numatytos birželio 22 dieną.

„V.r.ž.“ inf. pagal S.Kanišausko straipsnį iš Pasvalio r. laikraščio „Darbas“, 2008-05-15

Mokslinė konferencija Vengrijoje

Vengrijos evangelikų reformatų vyskupo kun. dr. prof. Gustav Bölcskei bei Lietuvos ev. reformatų gen. superint. kun. Rimo Mikalausko iniciatyva kun. dr. Kęstutis Daugirdas buvo pakviestas į Debreceno ev. reformatų akademijoje suruoštą mokslinę konferenciją „Kalvinizmas paribiuose: religija ir pilietinė visuomenė Europos paribiuose“ (anglų kalba: „Calvinism on the Peripheries: Religion and Civil Society on the Peripheries of Europe“).

Konferencija vyko š.m. balandžio 23 ir 24 dienomis. Be šiuo metu Mainze (Vokietija) dėstančio Lietuvos ev. reformatų atstovo dar dalyvavo mokslininkai iš Birmingemo (Anglija), Budapešto ir Debreceno (Vengrija), Edinburgo (Škotija), Kološvaro (Rumunija), Poznanės ir Varšuvos (Lenkija) bei Princetono (JAV) universitetų.

Kun. dr. K. Daugirdas perskaitė pranešimą apie Reformatų Baž-

nyčios ištakas Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje bei jos kovą už teologinį identitetą („The Origins of the Reformed Church in the Grand Duchy of Lithuania and its Struggle for Theological Identity“).

Vakarų Europos bei JAV specialistams Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės Reformacijos istorija yra vis dar mažai žinoma ir sunkiai prieinama. Tai sąlygoja istorijos šaltiniai: daugelis jų yra

parašyti ne tik lotynų, bet ir Rytų ar Vidurio Europos kalbomis. Kun. dr. K. Daugirdo pranešimas sulaukė didelio susidomėjimo, buvo užduota daug klausimų. Konferencijos organizatoriams išleidus leidinį su pranešimais ir sutikus perleisti konferencijos medžiagos skelbimo teises, šis pranešimas bus publikuotas mūsų bažnytinėje svetainėje.

Jonui Naktiniui – 70

*Sveikiname parapijietį,
choro „Giesmės“ vedantįjį bosą
Joną Naktinį,
gegužės 25 d. atšventusį 70 metų jubiliejų*

Jonas į atsikūrusią Vilniaus parapiją ir chorą atėjo nuo pat pirmų dienų, 1988 metų rudenį. Jonas Naktinis kurį laiką buvo parapijos tarybos pirmininku, buvo pirmasis, kuris rūpinosi Vilniaus parapijos laikraščio „Vilniaus reformatų žinios“ spausdinimu, Vilniaus ev. reformatų choro „Giesmė“ tarybos narys nuo susikūrimo.

Joną, turintį itin gražų, malonaus tembro balsą, ir kiti chorai su džiaugsmu kviečiasi į savo kolektyvus. Šiuo metu Jonas dar dainuoja Lietuvos kariuomenės Vilniaus įgulos karininkų Ramovės

vyrų chore „Aidas“. Kaip rašoma internetinėje svetainėje www.choras.lt, Jonas – žmogus ramus ir patikimas, jei yra reikalas – moka švelniai nusodinti besišakojantį. Rudenį jis atneša sodo gėrybių (ir medaus!), kai reikia patalpų – pasiūlo savąsias. Nepamainomas visų švenčių, išvykų dalyvis ir organizatorius. Tarybiniais metais Jonas baigė KPI, dirbo inžinieriumi. Dabar yra rūpestingas ir anūkų mylimas senelis.

„V.r.ž.“ leidėjai

Paskirstos lėšos tradicinių Lietuvos bažnyčių ir religinių organizacijų vadovybėms

Gegužės 16 d. nutarimu Lietuvos Respublikos Vyriausybė taip paskirstė Lietuvos Respublikos 2008 metų valstybės biudžete numatytus 3,3 mln. litų asignavimus tradicinių Lietuvos religinių bendruomenių, bendrijų ir centrų maldos namams atstatyti ir kitoms reikmėms:

Lietuvos Vyskupų Konferencijai – 3002,2 tūkst. litų;

Lietuvos stačiatikių arkivyskupijai – 164,2 tūkst. litų;

Lietuvos sentikių Bažnyčios Aukščiausiajai Tarybai – 38,2 tūkst. litų;

Rytų sentikių Cerkvės, neturinčios dvasinės hierarchijos, Vilniaus sentikių religinei bendruomenei – 1,2 tūkst. litų;

Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios Konsistorijai – 31,3 tūkst. litų;

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios Sinodo Kolegijai – 9,5 tūkst. litų;

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios – *Unitas Lithuaniae* – Sinodui – 8,2 tūkst. litų;

Lietuvos musulmonų sunitų dvasiniam centrui – Muftiatui – 13,1 tūkst. litų;

Lietuvos žydų religinei bendrijai – 8,1 tūkst. litų;

Kauno žydų religinei bendruomenei – 2,3 tūkst. litų;

Vilniaus miesto žydų religinei bendruomenei „Chassidie Chabad Lubavitch“ – 1 tūkst. litų;

Šv. Juozapato Bazilijonų ordino Vilniaus vienuolynui – 10,4 tūkst. litų;

Lietuvos karaimų religinei bendruomenei – 10,3 tūkst. litų.

„V.r.ž.“ inf.

Alfredas Naktinis

Pykčio dilgėlės

Tęsinys

Ginasi katė nagu,
Žmonės raižosi žodžiu,
Bet abu pykčiu užverda,
Jei ko nori, o negauna..

Nuoskaudas pamiršęs
Taikytis pradėki,
Nes pykčiu putodams
Nieko nelaimėsi.

Pasistenkim vengti pykčio,
Nesukelkime audrų,
Pykčio kelias velnio grįštas –
Jis pridaro daug bėdų.

Jei ant kito supyksti,
Nervus susigadini.
Pats turi susivaldyti,
Niekam blogo nedaryti.

Dėl ambicijų savų
Nesukelk aplink audrų,
Blogio nepaskleisk bangų,
Neužkrėsk pykčiu draugų.

Žodžiais šaudo, kitą spjaudo,
Šaukia Viešpatį talkon,
O iš tikro pyktis gniaužo,
Nes problemos jo galvoj.

Jeigu pyktis išsilies,
Numalšint nėra vilties,
Pats turi išmokyti tvardyti,
Skausmo niekam nedaryti.

Susipyksta nuolat žmonės
Dėl sprendimų įvairovės.
Vis kartoja: „Aš teisus“,
Nors abu neteisūs bus.

I N F O R M A C I J A

■ Gegužės 25 d. Vilniaus ev. reformatams pamokslavo kunigas iš Vokietijos Erhard Mische.

■ Birželio 7 d. Rusnėje įvyko tradicinė Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandraugos (LEBMS) organizuojama protestantišką muziką atliekančių orkestrų, chorų, ansamblių „Giesmių šventė 2008“.

■ Birželio 7 d. Vilniaus ev. reformatų parapijos klebonas Tomas Šernas pakrikštijo nepilnų dviejų metų Julytę Starkutę - kaunietės Irtos Lovkienės vaikaite.

■ Birželio 8 d. pirmą kartą per tūkstantmetę Lenkijos katalikų Bažnyčios istoriją buvo išventinti diakonais du vedę vyrai. Sprendimą dėl diakonų tarnavimo priėmė Vatikano II Susirinkimas, įvykęs 1962 – 1965 m., lenkų hierarchai galutinai apsisprendė tik 2001 metais. Romos katalikų diakonu gali tapti ne jaunesni kaip 35 metų teologinį išsilavinimą turintys vyrai, kurie yra vedę ne mažiau kaip penkerius metus. Jiems taip pat reikia gauti raštišką žmonos sutikimą. Diakonais išventinti vedę

vyriškiai galės krikštyti, tuokti, sakyti homilijas, dalyti komuniją ir laidoti, tačiau negalės aukoti mišių, klausytis išpažinčių ir teikti Ligonų patepimo sakramento. Tai ir toliau bus kunigų luomo privilegija. (BNS ir lrytas.lt inf.)

■ Liepos 12 d. planuojama reformatų išvyka į Žemaitiją: Kelmę, Raseinius, Šiluvą, Tytuvėnus. Apžiūrėsime šiais metais paskelbtą kultūros paminklų didžiausią Lietuvoje praeito šimtmečio pradžioje vokiečių statytą Lyduvėnų geležinkelio tiltą, LER Bažnyčios kuratorių ir mecenatų Gruževskių buvusių dvaro rūmus ir juose įkurtą vienintelį Lietuvoje indėnų muziejų. Kelmės dvare bus surengta konferencija „Gruževskiai – Lietuvos politinio gyvenimo dalyviai“. Išklausysime paskaitą apie Šiluvą ir reformatus. Renginio koordinatore Aurelija Arlauskienė (tel. 8687-16508 arba 8652-10989; el.paštas: aura_arla@yahoo.com).

■ Liepos 15–20 d. Vilniuje vyks Šiaurės ir Baltijos šalių jaunimo vasaros susitikimas. Tai pirmasis

Šiaurės ir Baltijos šalių bendradarbiavimo tarybos (NCC - Nordic - Baltic Cooperation Council) organizuojamas susitikimas Lietuvoje. Susitikimo tema: „Religija demokratinėje visuomenėje: vienybės ar susipriešinimo šaltinis?“ (Religion in democratic society: source for unity or confrontation?). Šiame tarptautiniame renginyje jaunimas iš Norvegijos, Danijos, Švedijos, Suomijos ir Lietuvos diskutuos apie religijos vaidmenį demokratinėje visuomenėje ir galimus žiniasklaidos panaudojimo būdus savo mintims išreikšti, ieškos naujų galimybių kurti ateitį drauge. Renginio koordinatoriai: reformatų – Vykintas Striužas, liuteronų – Vaida Kriščiūnaitė.

■ Liepos 26–rugpjūčio 2 d. Nemunėlio Radviliškyje jau 15-tą kartą vyks vaikų vasaros stovykla. Stovyklos organizatoriai – Evelina Venckūnaitė ir Gabija Ramšaitė, dvasinis vadovas – diak. Raimondas Stankevičius. Šių, 2008-ųjų, metų, stovyklos devizas – „Vaike, klausyk mano žodžių“.

Naujos knygos

Dainora Pociūtė. MAIŠTININKŲ KATEDROS

„Versus aureus“ leidykla išleido Vilniaus universiteto docentės, hum. m. daktarės Dainoros Pociūtės, kultūros ir literatūros istorikės, reformacijos ir protestantizmo tyrinėtojos, monografiją „Maištininkų katedros: ankstyvoji reformacija ir lietuvių-italų evangelikų ryšiai“.

Dainora Pociūtė yra išleidusi monografiją „XVI–XVII a. protestantų bažnytinės giesmės. Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė ir Prūsų Lietuva“, parengusi įvairių senųjų tekstų šaltinių („Knyga nobažnystės krikščioniškos“, 1653 ir kt.), išspausdinusi daug straipsnių Lietuvos ir užsienio mokslo spaudoje.

Nauja autorės monografija skirta Lietuvos reformacijos genezės ir paties ankstyviausio jos laikotarpio (XVI a. 5–7-tas dešimtmetis)

aptarimui. Ypatingas dėmesys knygoje skiriamas lietuvių -italų evangelikų ryšiams bei jų pagrindu susiformavusiai ankstyvajai LDK evangelikų doktrinai, reprezentuotai pirmuosiuose Lietuvos tikėjimo išpažinimuose – Abraomo Kulviečio „Confessio fidei“ bei Mikalojaus Radvilos Juodojo atsakyme popiežiaus nuncijui Aloisijui Lippomanui.

Iš recenzijų:

Arūnas Sverdiolas: „Dainoros Pociūtės monografijoje LDK mąstymo kultūros reiškiniai pirmą kartą pasirodo kaip organiškai Europos ankstyvųjų Naujųjų laikų mąstymo vyksmo dalis. Asmenų, veikalų ir idėjų judėjimas atskleistas taip gyvai, kad apskritai nebelieka apriorinės perskyros tarp „ten“ ir „čia“.

Jolanta Gelumbeckaitė: „Tai neabejotinai novatoriškas lietuvių Bažnyčios, kultūros, literatūros bei kalbos istorijos tyrimas, kuriame pateiktas iki šiol Lietuvos kultūros kontekste visai nenagrinėtas Italijos evangelizmo idėjų ir italų protestantų vaidmens ankstyvajai Lietuvos reformacijai aptarimas.“

Eugenija Ulčinaitė: „Ši knyga – naujais istoriografiniais atradimais pagrįsta ir conceptualiai nušviesta Lietuvos reformacijos ir krikščioniškosios minties istorija.“

Iš Lietuvos valstybinio mokslo ir studijų fondo recenzijos: „Lietuvos religinė evangelinė mintis šiame veikle pirmą kartą „išplėsta“ iš Lenkijos kultūrinio konteksto...“

Sveikiname

kuratorių **VYTAUTĄ VEGI**,
sėkmingai užbaigusį evangeliškosios teologijos studijas
ir įgijusį teologijos bakalauro laipsnį Klaipėdos universitete.

Vilniaus ev. reformatų parapijos valdyba ir seniūnų taryba

Sveikiname

ILONĄ TREČIOKAITĘ IR JUSTĄ VAITIEKŪNĄ,
kurių santuoką gegužės 3 d.

Nemunėlio Radviliškio bažnyčioje palaimino
gen.superint. kun. Rimas Mikalauskas
ir svečias iš Vokietijos kun. Dieteris Gartmanas –
vaikų ir jaunimo stovyklų siela „Didi“.

Mūsų parapijietė Ilona su pasvaliečiu Justu
prieš keliolika metų susipažino Nemunėlio Radviliškio
reformatų vasaros stovykloje.

Vilniaus ev. reformatų parapijos valdyba ir seniūnų taryba

Sveikiname parapijietę

AUDRONĘ VIEDERYTĘ OPALNIKOVA,
birželio 16 d. švenčiančią 60 metų Jubiliejų.

Linkime geros nuotaikos,
jaunatviškos energijos ir
daug daug laimingų akimirku!

Vilniaus ev. reformatų parapijos valdyba ir seniūnų taryba

Lietuvos reformatų

Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios

Unitas Lithuaniae

Sinodo Konsistorijos

prezidentė

krt. dr. Renata Bareikienė

mob. 8 688 8 86 32

Lietuvos reformatų

kunigų telefonai:

Gen. superintendantas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose

mob. 8~686 6 63 83,

Senjoras kun. emeritas Petras Čepas

gyv. Medeikiuose

tel. 8~450 5 85 77.

kun. Kęstutis Daugirdas

(gyv. Vokietijoje)

mob. 8~686 6 70 07,

kun. Tomas Šernas

gyv. Vilniuje, tel. 213 18 10

mob. 8~687 5 68 46,

diak. Raimondas Stankevičius

gyv. Vilniuje

mob. 8~614 8 25 67

diak. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose

mob. 8~681 6 66 61

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

el. p. saules_miestas@yahoo.com

diak. Tomas Sakas

mob. 8~671 1 16 40

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė

krt. dr. Renata Bareikienė

mob. 8 688 88632

Valdybos pirmininkės pavaduotoja

Donata Indriūnaitė 234 28 24.

Seniūnai:

Vida Cupreva 236 32 24 d.,

mob. 8 673 0 45 37,

Dalija Gudliauskienė 242 91 18,

mob. 8 685 74951,

Olga Tamulėnaitė

277 03 14, mob. 8 613 60242

Rūta Vaitiekūnienė

mob. 8 685 3 70 27,

Danguolė Juršienė 219 11 09 d.,

241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

Parengė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.